

■ Ἐπὶ τῆ Συνάξει τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ (13ῃ Ἰουλίῳ)

Ἐνα θαῦμα τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων

*«...σήμερα, δὲν μπορῶ νὰ φύγω.
Κάτι ξεχωριστὸ μὲ καρφώνει ἐδῶ...»*

Ἡ ἀείμνηστος πνευματικὴ μας Μητέρα Γερόντισσα Κυπριανὴ († 2000), Κτητόρισσα καὶ πρώτη Καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, συνήθιζε νὰ λέει:

«Ὁ ἐπίγειος νοικοκύρης τῆς Μονῆς μας, ἂν καὶ δὲν ζῆ ἐδῶ, εἶναι ὁ Πατέρας μας (ὁ ἀείμνηστος Γέροντάς μας Μητροπολίτης Κυπριανός [† 2013]). Ὁ ἐπουράνιος νοικοκύρης εἶναι ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ».

Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ ἓνα ξεχωριστὸ θαῦμα ἀπὸ τὰ πολλὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου στὴν Μονὴ μας.

* * *

Ἀπὸ μικρὴ ἢ Ὀσιωτάτη Μητέρα μας εἶχε εὐλάβεια στοὺς Ἀρχαγγέλους, διότι πρὸς τιμὴν τους ἦταν ἡ Ἐνορία τῆς στοῦ Αἴγιο. **Χάρηκε** πολὺ ὅταν διὰ κλήρου ὁ Θεὸς ὑπέδειξε τὸ ὄνομα τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων γιὰ τὴν Ἱερὰ Μονὴ μας.

Τὸ 1976, τὴν 13ῃ Ἰουλίῳ, ἡμέρα ὅπου ἐορτάζουμε τὴν Συνάξει τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, στὸν Ἑσπερινὸ τῆς παραμονῆς, ἡ Μητέρα μας ἦταν πολὺ στενοχωρημένη ἀπὸ μία προσωπικὴ τῆς δοκιμασία, καὶ ἐπὶ πλέον εἶχε καὶ τὴν ἀνησυχία καὶ τὸν πόνο ὅτι ἡ Ἀδελφὴ Ταξιαρχία (νῦν Γερόντισσα τῆς Μονῆς μας) ἦταν ἄρρωστη.

Τὴν ὥρα τοῦ Ἑσπερινοῦ κορυφώθηκε ἡ λύπη τῆς, διότι ἡ Ἀδελφὴ Ταξιαρχία, ἡ Ψάλτρια (ἦσαν τότε τρεῖς ψυχές), δὲν θὰ μπορούσε νὰ ψάλῃ.

Ἀφου ἄρχισε ὁ Ἑσπερινὸς καὶ ἡ ἀείμνηστη Μητέρα μας ἦταν

στο Αναλόγιο του μικροῦ τότε Παρεκκλησίου τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, βλέπει ἕξαφνα ἕναν ὀλόφωτο Ἄγγελο νὰ προβάλλη ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Βῆμα. Εἶχε ξανθὰ μαλλιά, λαμπρὰ ἐνδύματα, λευκὰ καὶ χρυσά... Ἐξήλθε ὁ Ἄγγελος ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Παρεκκλησίου ἀγγίζοντας τὸ δεξιό της χέρι μὲ τὸ φτερό Του.

Καθὼς τὸ περιέγραφε ἡ ἀείμνηστη, ἔνωθε «ἕνα φρρρ...» ἐνῶ μία ἐσωτερικὴ φωνὴ τῆς ἔλεγε «ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ!».

Μὲ τὴν φωνὴ καὶ τὸ ἄγγιγμα ἕξαφανίσθηκε κάθε ἵχνος λύπης... Ἡ ψυχὴ της πλημμύρισε χαρὰ καὶ ἀπεριγραπτὴ εἰρήνη.

Γιὰ ἡμέρες δὲν μποροῦσε νὰ φάη οὔτε νὰ κοιμηθῆ. Τὸ ἄγγιγμα τοῦ Ἀρχαγγέλου τὴν εἶχε φέρει σὲ μία ἀγγελικὴ κατάστασι, ὅπου ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀναπλήρωνε ὅλες τὶς ἀνάγκες της...

Δὲν εἶπε τίποτε στὶς Ἀδελφές...

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦλθε ὁ ἀείμνηστος Πατέρας μας νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ. Ἐνωθε πολὺ ἔντονα τὴν ἰδιαίτερη χάρι που ἐπεσκίαζε τὸ Μοναστήρι, ὅπως τὸ ἔνωθαν καὶ οἱ Ἀδελφές, χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ ἐρωτήσουν τίποτε τὴν Ὁσία Μητέρα μας.

Αφοῦ ὁ ὀδηγὸς τοῦ ὑπενθύμισε δυό-τρεις φορές, ὅτι ἔχουν νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ ἕναν ἀσθενῆ σὲ κάποιο νοσοκομεῖο, ὁ μακαριστὸς Πατέρας μας ἀπευθύνθηκε σὲ ἐκείνη:

«Γερόντισσα, πάντοτε χαίρομαι, ὅταν ἐρχομαι νὰ Σᾶς δῶ καὶ νὰ καθήσω λίγη ὥρα μαζί Σας. Ἀλλὰ σήμερα, δὲν μπορῶ νὰ φύγω. Κάτι ξεχωριστὸ μὲ καρφώνει ἐδῶ...».

«Μάλιστα, Πατέρα μου», ἀπήντησε, «καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ Σᾶς δῶ, νὰ Σᾶς ἐρωτήσω, ἂν εἶναι εὐλογημένο».

Τὴν ἐπῆρε ἰδιαίτερος. Τότε τοῦ διηγήθηκε τὴν «ἐπίσκεψι» τοῦ Ἀρχαγγέλου καὶ τὸν ἐρώτησε:

«Πατέρα μου, ἤθελα τὴν συμβουλή Σας, ἂν εἶναι αὐτὸ ἐκ Θεοῦ, μὴ τυχὸν μὲ πλανήσῃ ὁ πειρασμός...».

Ο Γέροντάς της τὴν διεβεβαίωσε, ὅτι ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χάρις, τὴν ὁποία ἔνωθε καὶ ποὺ αἰσθανόταν καὶ ὁ ἴδιος, ἔδειχναν σαφῶς τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ.

* * *

Οἱ Ἀδελφές τῆς Μονῆς ἔμαθαν τὸ Θαῦμα αὐτὸ ἀπὸ ἄλλο πρόσωπο, στὸ ὁποῖο τὸ εἶχε ἐμπιστευθῆ ὁ ἀείμνηστος Πατέρας μας, πέντε χρόνια ἀργότερα...